

berg a l'any 1927 deixà de controlar de 141.299 socis, 91.186 pel metge controlador. Què vol dir això? Això vol dir desconfiança, tremebunda desconfiança vers l'assegurador i vers el metge. L'assegurança social, "el més gran fet de la cultura del poble alemany", ha aconseguit que la confiança mútua ha estat foragitada per complet dels nostres gabinets de consulta, sense que sigui possible el treball profitós del metge.

Només uns pocs i comptats metges estan en possessió d'aquesta confiança. Els seus malalts expliquen meravella sobre meravella, exactament com els malalts de Zeileis. Em reservo exemples; els vull dur en un altre lloc. Benaurat el metge a l'entorn del qual, diguem-ho així, està estesa una aurèola de confiança infantívola i veritable!

A Gallspach s'expliquen moltes rondalles de les riqueses immensurables del metge meravellós; que no li és necessari de visitar malalts, i que ho fa per pur amor a la humanitat. Jo, això, no ho rec. Cada tractament costa 3 schilling (com vaig sentir, té la intenció d'apujar-lo fins a 4). Els dies normals això representa en 1.000 malalts i cada un tres guariments, la suma rodona de 9.000 schillings=5.400 marcs, que per vuit hores de treball és alguna cosa. Però, malgrat això, Zeileis sap molt millor que molts metges de demostrar la seva independència al malalt. Respecte aquest punt, exposarem dos exemples:

Un milionari americà s'adreça Zeileis, però, desitja de no aparèixer entremig de la multitud, sinó que vol ésser rebut particularment pel metge meravellós. Ofereix per tal motiu una suma fantàstica. Zeileis ho refusa i, per tant, negocia amb molta intel·ligència!

Després d'alguns dies vaig anar de Gallspach a Graz i parlo amb molts metges i professors, als quals els pregunto: "Existeix aquí algun doctor o professor en medicina que refusaria, com Zeileis, les ofertes especials del milionari?" La resposta: "No, per aquesta suma estem disposats a rebre'l de nit."

2. A la meua presència comuniquen a Zeileis que una senyora amb les seves dues filles ha vingut a la consulta, però que se n'havia entornat en veure la gentada que s'esperava. Zeileis compadeix a aquella dona. Molt bé! Això és allò que ha de pensar tot metge: si un malalt no va a veure'l, no en surt perdent el metge, sinó el malalt.

Exemple contrari: Estic parlant amb un cirurgià molt enfeinat, metge director d'una gran clínica. Tot parlant vàrem tractar de les vacances del metge, especialment de la caça. "Si, diu el professor, jo abans anava molt a caçar. Un dia, però, vaig tornar a casa i em varen dir que dos (dic i escric, dos) malalts particulars havien volgut parlar amb mi. Des d'aquell dia vaig abandonar la caça per complet."

Conec professors, que eren feliços d'ésser admesos en les pràctiques de les caixes i que ho suporten tot amb la idea de què, *jo he estat admès i puc contribuir, encara que modestament, a la gran caixa*. També aquí podríem aprendre alguna cosa de Zeileis.

El metge ha de tractar. Els enormes progressos de la medicina ens han fet oblidar a nosaltres, el problema principal. Els metges tenim excel·lents descobridors, diagnosticadors, però, també tenim molts pocs metges que saben tractar a l'home, a l'home malalt. Zeileis domina, sense cap mena de dubte, aquest art. Tot s'ho fa ell sol, tracta *realment, amb les dues mans*. Els assistents, també metges, fan d'espectadors.

Jo rellegeixo el present article. Els meus enemics riuran i diran que En Liek ataca novament als incrèduls. "Liek defensor del curander", quin títol més excellent! Jo faig el sord, que és sempre el meu refrà. Els meus amics m'entendran millor. Dic que el metge ha d'aprendre d'on pot, a les escoles superiors, a la vida pràctica i especialment en el *campament enemic*. En el tracte de les persones, en saber guardar la distància i la independència del malalt, en l'art d'influir moralment, i en efecte, en aquest sentit podem aprendre molt de Zeileis. Allò que hem de reusar, ja es desprèn de si mateix: el superficial, l'irresponsable manera de diagnosticar, el tractament esquemàtic de les multituds, la suggestió barroera. Una mica de suggestió tots la tenim. El paper que representa la suggestió, en una especialitat aparentment exacta com la cirurgia, ja l'he explicat repetides vegades, ho tornaré a explicar en conjunt en un altre lloc. Zeileis no és altra cosa que un hipnotitzador del segle xx.

No haig de perdre gran cosa de la meua reputació, per tant, puc dir tranquil·lament: Si no hi hagués cap Gallspach i cap Zeileis, tindriem d'inventar-los. Els llocs de miracle són necessaris,